

Olga Marlinova: Sen, který změnil dějiny

Opustila pohodlí Evropy, aby podpořila africké ženy. „Toto je rozhodnutí malo kontinentální dopad“, píše Lilian Aluangova.

15.02.2007

Ráda jí pokrmy nyama choma a ugali, zná Keňu lépe, než mnozí členové post-Uhuru generace a byla svědkem přeměny země od kolonialismu k nezávislosti pod Jomo Kenyattou přes Daniela Moie, až k Mwai Kibakimu. Ale co je

nejdůležitější, přinesla také svůj příspěvek – ačkoliv v tichosti mimo záři médií – k budování moderní Keni.

Ve 27 letech, ve věku, kdy mnohé ženy v jejím rodišti uvažují o zakládání rodin a životu v elegantních domcích s roubenými ploty, se rozhodla vzdát se evropského pohodlí, a přidala se ke skupině osmi žen, které odcházely žít v Africe.

Přistála v Keni. A ta země ji změnila. Objala ji jako svůj domov, stala se občankou, a vypravila se na cestu, na které měla ze sebe vydat maximum, aby svůj nový domov, v té době uvězněný v pasti rasové diskriminace, učinila lepším místem.

Seznamte se s Olgou Marlinovou, zakládající členkou nadace Kianda Foundation – průkopnice ve zřizování multirasové dívčí

administrativní školy na vrcholu osvobozovacího boje v Keni.

Olga svoji cestu z Irska v roce 1960 uskutečnila ne z touhy po dobrodružství, ale z hlubokého přesvědčení, že Bůh chtěl, aby pro něj ve svém životě něco vykonala.

Nyní, po své sedmdesátce – stále každým coulem stejně elegantní, okouzlující a připravená, jako byla před třicítkou – zůstává Olga skromná, ačkoliv šťastná, když jde o její roli v zakládání nadace pro tisíce afrických žen, které jsou dnes vrcholovými manažerkami v různých lokálních i mezinárodních organizacích.

Pro Olgu, nejstarší dítě z šestičlenné rodiny, žily tehdy africké ženy v zakletém kruhu: „Potřebovaly vzdělání, aby dosáhly svobody, a svobodu, aby dosáhly vzdělání.“

A její úsilí se vyplatilo, pokud soudíme podle seznamu některých z jejích studentek. Od ministryně zdravotnictví Charity Ngilouové, k Evelyn Mungai-Eldonové, zakladatelce Evelyn College of Design, od Pamelý Mboyové, bývalé ženy Toma Mboye, ke ctihodné Victorii Sebagarice, poslankyni parlamentu Ugandy, od Christiny Kenyatta-Prattové ke Gaone Masire-Moyové, úspěšné dceři bývalého prezidenta Botswany Ketumila Masireho, od Zipporah Mayanjové, vysoké ugandské diplomatky v Belgii, po Hannah Rubiovou, manželku hrdiny Saba Saba Charlese Rubii. Je to dlouhý seznam silných afrických žen, které, ať už zamířily kterýmkoliv směrem, uspěly.

Do dnešního dne viděla Kianda, což je místní jméno této administrativní školy, projít svými dveřmi stovky tisíc dívek. Dávno pryč jsou skromné začátky v drobném domku v Nairobi

u Waiyaki Way, s pouhými sedmnácti studentkami.

Od svého narození v New York City v roce 1934 Ervinu Ross Marlinovi a Hildě Gerardě van Stockum, si Olga vzpomíná, že jako dítě mnoho cestovala díky svému otci, který byl zaměstnancem Spojených národů. Navštěvovala základní školu ve Washingtonu, než se rodina přestěhovala do Montrealu v Kanadě v roce 1947, kde dokončila střední školu. Poté nastoupila do Trinity College v Dublinu, aby zde studovala moderní jazyky.

„Můj otec vždycky chtěl, abych navštěvovala Trinity College, protože tady také studoval a tady potkal moji mámu,“ říká. Přestože se rodina přestěhovala zpátky do Kanady, Marlin se rozhodla zůstat v Irsku, kde se její život měl navždy změnit, když potkala členy Opus Dei,

personální prelatury Katolické církve.

„Nikdy ve svém životě jsem si nemyslela, že potkám světce,“ říká s poukazem na zakladatele Opus Dei, svatého Josemarii Escrivu. Olga se směje, když pokračuje, „Když mi bylo deset, říkala jsem lidem, že bych se chtěla vdát a mít deset dětí. Můj postoj k životu se úplně změnil a cítila jsem, že Bůh chce, abych mu sloužila určitým způsobem,“ říká.

Takže, když byla Olga vybrána jako součást skupiny osmi žen, které sv. Josemaría poslal do Keni, byla jen velmi šťastná, že může souhlasit, ačkoliv věděla, že to nebude snadné.

Ale nic ji nepřipravilo na šokující realitu na místě. Dorazila do Keni v době, kdy byly obytné oblasti odděleny, stejně jako kluby, školy, restaurace a dokonce veřejný dopravní systém. Sociální vztahy mezi rasami byly tabu, a Olga a její

skupina brzy zjistily, že je chystá obtížné období prosazování ideje multirasové školy, ve které by se bílé studentky učily společně se svými asijskými a africkými družkami.

Původní idea byla založit pokračovací školu, která by africkým ženám poskytla šanci získat administrativní dovednosti v kursech, které by jim pomohly získat lepší zaměstnání a zvýšit jejich životní standard. V té době, říká Olga, si lidé mysleli, že zešilely, když je něco takového vůbec napadlo, ale jedna členka Kenyattovy rodiny, se kterou se skupina setkala brzy po svém příjezdu, jim dodala odvahu pokračovat.

„Přijely jste v době velmi vhodné pro založení školy pro dívky. Naše ženy potřebují vzdělání, aby se staly samostatnými, získaly respekt samy k sobě a respekt druhých. To se může stát pouze pokud budou finančně

nezávislé. Vaše škola by jim měla poskytnout potřebné dovednosti,“ řekla tato členka Kenyattovy rodiny.

Po krátké vyučovací štaci na Kenya High School, která byla tehdy jen pro bílé, Olga přešla k realizaci jejich vize. V roce 1961, po měsících dávání hudebních lekcí a doučování studentů v různých předmětech pro vydělání peněz, byla skupina připravena začít.

Ale byl zde problém. Jedna ze studentek byla Goanka a městská rada nechtěla ani slyšet o tom, že by zaregistrovala Kiandu, nejprve umístěnou ve Valley Arcade – residenční oblasti pro bílé – s neevropskou studentkou na palubě. Rada řekla, že musí nejprve získat souhlas sousedů.

Její návrh místním obyvatelům byl rozhodně odmítnut a Marlin byla zničena. „Byl to prostě jeden z nejhorších okamžiků mého života,“

říká. Věděla, že má-li se jejich poslání poskytnout africkým dívkám šanci studovat naplnit, budou se muset z té oblasti odstěhovat.

Jedna z jejích studentek nabídla pomoc. Její otec, Paddy Rouché, vlastnil realitní agenturu ve Westlands v Nairobi a právě objevil parcelu podél Waiyaki Way (současné umístění Kianda School), která sousedila s pozemkem, na kterém stála japonská ambasáda.

V té době se také vláda rozhodla vyhlásit určité záměry v multirasové oblasti a Kianda (v jazyce Kikuyu slovo pro údolí) konečně našla svůj domov, který bude řízen Olgou do roku 1980.

Byla to první z několika vzdělávacích institucí založených Kianda Foundation při jejím úsilí pozvednout vzdělávací standardy a obecné blaho žen v Keni. Po registraci v roce 1961 v Nairobi dal

její rozvoj během let vzniknout základní a střední škole, stejně jako Kibondeni Catering School a Kimlea Girls Technical Training College v Kiambu. Druhá z nich zachránila stovky děvčat od ponižující a vykořisťující dětské práce, bující na kávových plantážích v distriktu.

Ačkoliv nyní Marlin měla místo, kam umístit učebny, čekal ji těžší úkol – přesvědčit africké rodiče, aby umožnily svým dcerám zapsat se do administrativních kursů v koleji. „Většina z nich se zdráhala dovolit svým dcerám, aby byly vyučeny jako sekretářky a obávala se, že se stanou vzpurnými a ztratí se v Nairobi,“ řekla.

Konečně získaly první africkou studentku – Evelyn Mungai-Eldonovou – která nastavila nové měřítko pro své spolužačky a byla výmluvnou, tvrdě pracující studentkou, která se neztratila,

přestože byla zjevně odlišná. Olga říká: „Chodila do školy každodenně a byla ve třídě bystrá a velmi soutěživá.“ Evelyn byla ve škole úspěšná a po absolvování jednoročního studia získala místo v East African Community.

Kianda se díky vysoké kvalitě poskytovaného výcviku postupně stala populární, zejména mezi velkými organizacemi v regionu. Přitahovala studenty a učitele až z Řecka, Mexika, Španělska, USA, Irska, Francie, Egypta, Etiopie, Botswany, Ugandy a Tanzanie.

Po dosažení nezávislosti země škola ztratila některé z bílých studentek, které se z obavy před represí Afričanů rozhodly vrátit domů. Ale počty opět vzrostly, jak v nyní nezávislé Keni a širším východoafrickém regionu rostla poptávka po sekretářkách.

Podniky byly s Kiandou tak spokojeny, že iniciovaly vznik společného programu. V rámci tohoto programu společnosti souhlasily s tím, že zaplatí za studentky roční studijní výlohy, včetně ubytování a kapesného, pokud dívky podepíší smlouvu, že u nich budou po dokončení studia pracovat. Pro dívky z chudých oblastí a bez korporátního sponzoringu byla zajištěna stipendia.

Dlouho před tím, než země získala nezávislost, navázala Olga hluboká přátelství s manželkami některých z mužů, kteří měli později zastávat vysoká postavení ve vládě. Většina z nich prošla Kiandou a Olga se odhodlala je požádat o pomoc.

Zatímco některé z jejích kolegyně odjely do zámoří, aby získaly prostředky od dobrodinců, Olga vyhledala své staré studentky. Jednou z nich byla Pamela, která si

vzala Toma Mboyu. Druhá byla Hannah, manželka prvního afrického primátora Nairobi, Charlese Rubii.

Připomíná si tehdejší návštěvu v Rubiově kanceláři: „Byl velmi laskavý a pochopil moje dilemma a potřebu podpořit tyto dívky. Nikdy nezapomenu, co mi řekl: ‘Olgo, znali jsme se, když jste byla nikdo a my jsme byli nikde. Pomohu vám.’“

Na Toma Mboyu vzpomíná jako na robustního odboráře, se kterým se ostýchala setkat. „Byla jsem Tomovi představena Jemimou Gecagou (sestrou Dr. Njoroge Mungaiho).“ Její vztahy s Mboyovými vedly k tomu, že později sponzoroval několik studentek Kiandy. To bylo před jeho tragickou smrtí kulkou atentátníka.

Těsně před svou smrtí v roce 1969 poslal Mboya na setkání s Olgou Priscu Oumu, dnešní starostku města

Kisumu. Měla to být poslední
studentka, kterou poslal do koleje.

Lilian Aluangová, East African
Standard (Nairobi, Keňa),
listopad 2005

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/olga-
marlinova-sen-ktory-zmenil-dejiny/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/olga-marlinova-sen-ktory-zmenil-dejiny/)
(07.08.2025)